

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA

YVESA BOTA,

predstavljeni 16. oktobra 2008¹

1. V središču te pritožbe je vprašanje, ali uradnik ohrani pravni interes za izpodbijanje ocenjevalnega poročila, če ga po sprožitvi postopka zoper to poročilo prizadene popolna trajna invalidnost.

je bila priznana popolna trajna invalidnost, na podlagi veljavnih določb upokojen in ga je treba obravnavati, kot da je dokončno prenehal svoje delo, čeprav se lahko, kjer je to primerno, ponovno zaposli, če mu to dopušča zdravstveno stanje. Po mnenju Sodišča prve stopnje ta možnost ne zadostuje za ugotovitev, da ima uradnik v takem položaju obstoječ in dejanski pravni interes za izpodbijanje svojega ocenjevalnega poročila.

2. Sodišče prve stopnje Evropskih skupnosti je v sodbi z dne 7. februarja 2007 v zadevi Gordon proti Komisiji² v skladu s trditvami Komisije Evropskih skupnosti presodilo, da tak uradnik nima več pravnega interesa in da je treba njegovo tožbo razglasiti za nedopustno.

4. Sodišče prve stopnje je v izpodbijani sodbi tudi kot nedopusten zavrglo pritožnikov predlog za odškodnino.

3. Sodišče prve stopnje je zavzelo to stališče na podlagi sodne prakse, v skladu s katero ima uradnik pravni interes za izpodbijanje ocenjevalnega poročila samo, če ima pred seboj še kariero, to je do dokončnega prenehanja svojega dela. Navedlo je, da je uradnik, ki mu

5. V teh sklepnih predlogih bom najprej predstavil razloge, zaradi katerih menim, da sodna praksa, v skladu s katero uradnik, ki je dokončno prenehal svoje delo, nima pravnega interesa za izpodbijanje ocenjevalnega poročila, ni pravilna.

¹ – Jezik izvornika: francoščina.

² – T-175/04, še neobjavljena v ZOdl. JU, v nadaljevanju: izpodbijana sodba.

6. Nato bom zagovarjal stališče, da naj ta sodna praksa, tudi ob domnevi, da je utemeljena, ne bi bila uporabna za uradnika, ki mu je bila priznana popolna trajna invalidnost, ker je mogoče, da se ponovno zaposli na svojem delovnem mestu. Sodišču bom predlagal, naj ugotovi, da ima ta uradnik v resnici obstoječ in dejanski pravni interes za izpodbijanje svojega ocenjevalnega poročila.

I – Pravni okvir

10. Upoštevni pravni okvir vključuje določbe o ocenjevanju uradnikov in določbe glede položaja uradnikov s priznano invalidnostjo.

7. Iz tega bom sklepal, da je Sodišče prve stopnje nepravilno uporabilo pravo in da je treba izpodbijano sodbo razveljaviti v delu, v katerem se navaja, da ni več treba odločati o ničnostni tožbi.

A – Določbe o ocenjevanju uradnikov

8. Potem bom navedel, da je treba izpodbijano sodbo potrditi v delu, v katerem se odškodninska tožba zavrže kot nedopustna.

11. Določbe, s katerimi je urejeno ocenjevanje uradnikov, so bile v izpodbijani sodbi opisane, kot je navedeno v nadaljevanju.

9. Končno bom Sodišču predlagal, naj odloči o pritožnikovem predlogu za razglasitev ničnosti, in predstavil razloge, zaradi katerih menim, da je ta predlog utemeljen.

12. Na podlagi člena 43 Kadrovskih predpisov za uradnike Evropskih skupnosti, v različici, ki se uporablja v tej zadevi³, se najmanj

3 – V nadaljevanju: Kadrovske predpisi.

enkrat na dve leti za vsakega uradnika, razen za tiste iz razredov A 1 in A 2, pripravi periodično poročilo o sposobnostih, učinkovitosti in obnašanju v službi, kakor predvidi vsaka institucija v skladu s členom 110.

predpisov, ki jih je sprejela Komisija 26. aprila 2002, uradnik načeloma napreduje, kadar vsota točk za delovno uspešnost, ki ustrezajo oceni KOP, in prednostnih točk, dodeljenih v okviru postopka napredovanja, v enem obdobju ali več teh preseže „prag za napredovanje“.

13. Komisija je 26. aprila 2002 izdala sklep o splošnih določbah za izvajanje člena 43 Kadrovskih predpisov⁴. Tako je bil uveden nov sistem ocenjevanja.

16. V tem okviru je v členu 6(1) splošnih določb za izvajanje člena 45 Kadrovskih predpisov določeno, da se za generalne direktorate, katerih povprečno število točk za delovno uspešnost v danem razredu za več kot eno točko preseže povprečje, ki ga je predvidela Komisija, kvota prednostnih točk zmanjša za vrednost tega presežka, razen če generalni direktorati ustrezno upravičijo ta presežek.

14. Na podlagi prehodnega pravila, uzakonjenega v členu 4(1) SDI 43, v prvem ocenjevalnem obdobju po novem sistemu karierno ocenjevalno poročilo iz člena 6 SDI 43⁵ zajema obdobje od 1. julija 2001 do 31. decembra 2002.

15. Ocenjevanje in napredovanje sta povezana tako, da v skladu s členom 5(3) splošnih določb za izvajanje člena 45 Kadrovskih

17. Komisija v sporočilu, objavljenem v Upravnih obvestilih št. 99-2002 z dne 3. decembra 2002, pod naslovom „Priročnik za ocenjevanje osebja v obdobju 2001/2002 (prehodno obdobje)“, ⁶ generalne direktorate poziva, naj ocenjujejo svoje osebje ob upoštevanju ciljnega povprečja od 14 od 20, in opozarja, da se generalni direktorat, ki za dani razred doseže povprečje, višje od 15, kaznuje z zmanjšanjem kvote prednostnih točk, razen če ta generalni direktorat upraviči presežek.

4 – V nadaljevanju: SDI 43.

5 – V nadaljevanju: KOP.

6 – V nadaljevanju: prehodni priročnik.

B – Določbe glede položaja uradnikov
s priznano invalidnostjo

invalidske pokojnine v primeru popolne
trajne invalidnosti, zaradi katere ne more
opravljati nalog delovnega mesta v svojem
kariernem razredu.

18. V členu 53 Kadrovskih predpisov je
navedeno:

[...]“

„Če invalidska komisija ugotovi, da za urad-
nika veljajo določbe člena 78 [Kadrovskih
predpisov], se ta samodejno upokoji zadnji
dan meseca, v katerem organ za
imenovanja[⁷] prizna njegovo trajno nezmož-
nost za delo.“

20. V členih od 13 do 16 Priloge VIII
h Kadrovskim predpisom je navedeno:

„Člen 13

19. V členu 78 Kadrovskih predpisov je
določeno:

„Uradnik ima, tako kakor je predvideno
v členih od 13 do 16 Priloge VIII, pravico do

Ob upoštevanju določb člena 1(1) ima
uradnik, mlajši od 65 let, ki ga invalidska
komisija kadar koli v času pridobivanja
pokojninskih pravic spozna za popolnega
trajnega invalida, kar mu onemogoča oprav-
ljati naloge delovnega mesta v njegovem
kariernem razredu in mora zato prenehati
delati v Skupnostih, ves čas trajanja take
nezmožnosti pravico do invalidske pokojnine,
kot določa člen 78 Kadrovskih predpisov.

7 – V nadaljevanju: OL.

[...]

*Člen 15**Člen 14*

Dokler nekdanji uradnik, ki dobiva invalidsko pokojnino, ne dopolni 60 let starosti, ga institucija lahko napoti na občasne zdravniške preglede, s katerimi preveri, ali še izpolnjuje pogoje za izplačevanje pokojnine.

Uradnik pridobi pravico do prejemanja invalidske pokojnine prvi dan koledarskega meseca, ki sledi njegovi upokojitvi po členu 53 Kadrovskih predpisov.

Člen 16

Če nekdanji uradnik ne izpolnjuje več pogojev za plačilo pokojnine, ga je treba ponovno zaposliti na prvem praznem delovnem mestu v njegovi kategoriji ali službi, ki ustreza njegovemu kariernemu razredu, če zanj izpolnjuje pogoje. Če odkloni ponujeno delovno mesto, ohrani pravico do ponovne zaposlitve na naslednjem prostem delovnem mestu v svoji kategoriji ali službi, ki ustreza njegovemu kariernemu razredu, ob upoštevanju istih določb; če odkloni drugič, se od njega lahko zahteva, da odstopi [...]

Če se nekdanji uradnik, ki je prejemal invalidsko pokojnino, ponovno zaposli v matični instituciji ali v drugi instituciji Skupnosti, se obdobje, v katerem je prejemal invalidsko pokojnino, upošteva pri izračunu starostne pokojnine, pri čemer mu ni treba plačati zaostalih prispevkov.“

II – Dejansko stanje

21. Upoštevna dejstva so v izpodbijani sodbi opisana, kot je navedeno v nadaljevanju.

22. Pritožnik je bil ob sprožitvi postopka zoper ocenjevalno poročilo uradnik razreda LA 5, zaposlen v Generalnem direktoratu za prevajanje Komisije.

23. Pritožnik je 11. marca 2003 zvečer prejel svoje KOP za obdobje od 1. julija 2001 do 31. decembra 2002. Naslednje jutro, 12. marca 2003, je potrjevalca obvestil o svoji želji, da z njim opravi razgovor v skladu s členom 7(5) SDI 43. Nato je vzel dva dneva in pol dopusta, ki se je začel s poldnem tega dne. Istega dne je potrjevalec potrdil navedeno KOP, še prej pa je nanj pripisal opombo, da „ni [bilo] mogoče organizirati [razgovora, ki ga je zahteval pritožnik], ker je zadevna oseba 12. [marca 2003] popoldne odšla na dopust“.

24. Potrjevalec je 25. marca 2003 opravil razgovor s pritožnikom. Istega dne se je na zahtevo pritožnika sestel paritetni odbor za ocenjevanje⁸. POO je 11. aprila 2003 predložil svoje mnenje. V tem mnenju je navedeno, da „[POO] ugotavlja, da uradni razgovor ni bil opravljen, [in] zato [...] priporoča drugostopenjskemu ocenjevalcu, naj od potrjevalca zahteva, naj opravi navedeni uradni razgovor“. Potrjevalec je 14. aprila 2003 s pritožnikom opravil še en razgovor.

25. Pritožnik in drugostopenjski ocenjevalec sta se sestala 25. aprila 2003. Drugostopenjski ocenjevalec je 28. aprila 2003 predložil svojo odločitev. Potrdil je zadevno KOP z navedbo, da „je bilo pojasnjeno, da je [tožeča stranka] izrazila željo po uradnem razgovoru 12. marca [2003], vendar ta ni bil opravljen, ker je zadevna oseba vzela dopust [...] in zaradi upoštevanja začetnega roka za končanje ocenjevanja (15. marec 2003)“, ter da „je pozneje potrjevalec opravil dva razgovora s tožečo stranko, in sicer 25. marca in 14. aprila 2003“. Drugostopenjski ocenjevalec je v sporočilu s istega dne posredoval svojo odločitev predsedniku POO. V tem sporočilu je navedel razloge, zaradi katerih uradnega razgovora, ki ga je zahteval pritožnik, ni bilo mogoče organizirati, ter dodal, da „so bile pripombe potrjevalca oblikovane [...] ob upoštevanju teh dejstev in razlogov, ki jih je

⁸ – V nadaljevanju: POO.

navedla zadevna oseba, ter po posvetu z njeno neposredno nadrejeno osebo“. Poleg tega je omenil, da „je potrjevalec organiziral dva uradna razgovora, in sicer 25. marca 2003 [...] in 14. aprila 2003“.

III – Postopek pred Sodiščem prve stopnje in predlogi strank

28. Pritožnik je 7. maja 2004 v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje zoper sporno odločbo vložil odškodninsko tožbo in ničnostno tožbo.

26. Pritožnik je 25. julija 2003 na podlagi člena 90 Kadrovskih predpisov vložil pritožbo zoper odločbo z dne 28. aprila 2003, s katero je bil potrjeno pritožnikovo KOP. OI je zavrnil to pritožbo z odločbo z dne 11. decembra 2003, ki je bila pritožniku posredovana 2. februarja 2004⁹.

29. Komisija je 1. marca 2005 Sodišču prve stopnje predlagala, naj postopek glede ničnostne tožbe ustavi, ker se je pritožnik upokojil zaradi popolne trajne nezmožnosti za delo. Prav tako je izpodbijala dopustnost odškodninske tožbe. Pritožnik je 6. aprila 2005 predložil svoja stališča o tem predlogu.

27. Na podlagi ugotovitev invalidske komisije z dne 1. februarja 2005, s katerimi je bil pritožnik spoznan za „popolnega trajnega invalida, kar mu onemogoča opravljati naloge delovnega mesta v njegovem razredu“, je OI z odločbo z dne 15. februarja 2005 odločil, da se pritožnik „upokoji in je upravičen do invalidske pokojnine, določene v skladu z določbami člena 78, tretji pododstavek [...], Kadrovskih predpisov“. Ta odločba je začela veljati 28. februarja 2005.

30. S sklepom Sodišča prve stopnje z dne 10. junija 2005 sta bila odločanje o predlogu za ustavitev postopka in odločitev o stroških pridržana.

⁹ – V nadaljevanju: sporni sklep.

31. Z vlogo, vloženo v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje 6. oktobra 2005, je pritožnik zahteval, naj Sodišče prve stopnje ponovno začne pisni postopek in sprejme nove dokaze. Komisija ni predložila stališč o tej zahtevi. Stališča in dokazi, ki jih je predložil pritožnik v podporo tožbi, so bili začasno vloženi v spis, odločitev o dopustnosti pa je bila pridržana.

32. Stranki sta podali ustne navedbe in odgovorili na vprašanja Sodišča prve stopnje na obravnavi 31. maja 2006. Tudi Komisija je predložila dokumente, ki so bili od nje zahtevani.

33. Ob tej priložnosti je bilo pred zaključkom ustnega postopka odločeno, da se pritožniku dovoli predložitev stališč v zvezi s številom strani, ki jih je prevedel v obdobju, na katero se nanaša sporni KOP. Pritožnik je predložil svoja stališča v predpisanem roku, Komisija pa je 14. junija 2006 predložila svoja stališča o tem odgovoru.

34. Ustni postopek je bil zaključen s sklepom predsednika tretjega senata Sodišča prve stopnje z dne 20. junija 2006.

IV – Izpodbijana sodba

35. Sodišče prve stopnje je odločilo o predlogu za razglasitev ničnosti, o predlogu za odškodnino in nazadnje o predlogu za ukrepe procesnega vodstva, ki jih je zahteval pritožnik.

A – Predlog za razglasitev ničnosti

36. Sodišče prve stopnje je razsodilo, da ni več treba odločati o predlogu za razglasitev ničnosti zaradi teh razlogov:

„27 Po eni strani je treba opozoriti, da čeprav se pravni interes, s katerim je pogojena dopustnost tožbe, presoja v času, ko je ta vložena^[10], to ne more preprečiti ugotovitve Sodišča prve stopnje, da ni več treba odločati o tožbi, če tožeča stranka, ki je najprej imela pravni interes, izgubi ves osebni interes za razglasitev ničnosti izpodbijane odločbe zaradi dogodka, ki se je pripetil po vložitvi navedene tožbe.

¹⁰ – Sodba Sodišča z dne 16. decembra 1963 v zadevi Forges de Clabecq proti Visoki oblasti (14/63, Recueil, str. 719 in 748) in sklep Sodišča prve stopnje z dne 30. novembra 1998 v zadevi N proti Komisiji (T-97/94, RecFP, str. I-A-621 in II-1879, točka 23).

Da lahko tožeča stranka nadaljuje s tožbo za razglasitev ničnosti odločbe, mora namreč ohraniti osebni interes za razglasitev ničnosti izpodbijane odločbe.^[11] Poleg tega mora tožeča stranka v skladu z ustaljeno sodno prakso upravičiti obstoječ in dejanski interes za razglasitev ničnosti izpodbijanega akta, tako da mora – če interes, na kateri se sklicuje, zadeva prihodnji pravni položaj – dokazati, da je ta položaj že oškodovan.^[12]

vpliva na interes ocenjene osebe samo, če ima ta oseba pred seboj še kariero, to je do dokončnega prenehanja dela. Zato po tem prenehanju dela uradnik nima interesa za vložitev ali nadaljevanje tožbe zoper KOP, v katerem je ocenjen, razen če dokaže obstoj posebne okoliščine, ki upravičuje osebni in dejanski interes za doseg razglasitve ničnosti.^[14]

28 Po drugi strani je glede tožbe za razglasitev ničnosti KOP treba opozoriti, da je KOP notranji dokument, katerega prvi namen je upravi zagotoviti informacije v rednih časovnih presledkih o tem, kako njeni uradniki opravljajo svoje dolžnosti^[13], in ki ima za uradnika pomembno vlogo v poteku njegove kariere, zlasti glede premestitev in napredovanj. Iz tega izhaja, da KOP načeloma

29 V tem primeru Komisija trdi, da je tožeča stranka, preden je bila upokojena na podlagi člena 78 Kadrovskih predpisov, zaradi popolne trajne invalidnosti dokončno prenehala svoje delo in je v skladu z zgoraj navedeno sodno prakso izgubila interes za nadaljevanje tožbe. Vendar pa tožeča stranka meni, da se navedena sodna praksa v tem primeru ne uporablja zaradi dveh razlogov. Prvič, v tem primeru naj ne bi šlo za dokončno prenehanje dela, saj je mogoče, da se v skladu s členom 14 Priloge VIII h Kadrovskim predpisom ponovno zaposli, če bi mu to dopuščalo zdrav-

11 – Sodbe Sodišča prve stopnje z dne 24. aprila 2001 v zadevi Torre in drugi proti Komisiji (T-159/98, RecFP, str. I-A-83 in II-395, točka 30); z dne 31. maja 2005 v zadevi Dionyssopoulou proti Svetu (T-105/03, ZOdl. JU, str. I-A-137 in II-621, točka 18) in z dne 8. decembra 2005 v zadevi Rounis proti Komisiji (T-274/04, ZOdl. JU, str. I-A-407 in II-1849, točki 21 in 22).

12 – Sodbi Sodišča prve stopnje z dne 17. septembra 1992 v zadevi NBV in NVB proti Komisiji (T-138/89, Recueil, str. II-2181, točka 33) in z dne 14. aprila 2005 v zadevi Sniaze proti Komisiji (T-141/03, ZOdl., str. II-1197, točka 26) ter sklep Sodišča prve stopnje z dne 17. oktobra 2005 v zadevi First Data in drugi proti Komisiji (T-28/02, ZOdl., str. II-4119, točki 42 in 43).

13 – Glej v tem smislu sodbo Sodišča z dne 3. julija 1980 v zadevi Grassi proti Svetu (6/79 in 97/79, Recueil, str. 2141, točka 20) in sodbo Sodišča prve stopnje z dne 28. maja 1997 v zadevi Burban proti Parlamentu (T-59/96, RecFP, str. I-A-109 in II-331, točka 73).

14 – Glej v tem smislu zgoraj navedeni sklep N proti Komisiji, točka 26, in zgoraj navedeno sodbo Dionyssopoulou proti Svetu, točka 20.

stveno stanje. Drugič, njegova upokojitve je bila obvezna in je nastopila po vložitvi te tožbe. Po njegovem mnenju bi morala v teh okoliščinah imeti njegova pravica do sodnega varstva prednost pred drugimi vidiki in mu omogočiti sodbo o zakonitosti izpodbijanega KOP. Zato meni, da ima še vedno osebni in dejanski interes za razglasitev ničnosti navedenega KOP.

oblike upokojitve, vključno z upokojitvijo zaradi popolne trajne invalidnosti. Tako je navedena invalidnost glede dokončnosti ali nedokončnosti prenehanja dela, ki jo vsebuje, v zakonodaji obravnavana enako kot drugi vzroki za prenehanje dela, o katerih dokončnosti ni dvoma, kot so odstop, odpust zaradi nesposobnosti ali odstranitev z delovnega mesta.

30 Prvič, glede vprašanja dokončnosti prenehanja dela pri upokojitvi zaradi popolne trajne invalidnosti je treba poudariti, da je zakonodajalec – čeprav je v členu 14 Priloge VIII h Kadrovskim predpisom predvidena možnost ponovne zaposlitve uradnika, ki je upravičen do invalidske pokojnine – popolno trajno invalidnost zasnoval zato, da se z njo konča kariera zadevnega uradnika. Tako je v členu 53 Kadrovskih predpisov določeno, da „če invalidska komisija ugotovi, da za uradnika veljajo določbe člena 78, se samodejno upokoji zadnji dan meseca, v katerem OI prizna njegovo trajno nezmožnost za delo“. V členu 47 Kadrovskih predpisov so med vzroke za dokončno prenehanje dela uvrščene vse

31 Iz tega izhaja, da se v sistemu Kadrovskih predpisov za upokojitve zaradi popolne trajne invalidnosti v smislu členov 53 in 78 šteje, da se z njo kariera uradnika načeloma konča. Tako se razlikuje od bolniškega dopusta iz člena 59 Kadrovskih predpisov, ki ne vpliva na nadaljevanje kariere uradnika, ki začasno ne more opravljati svojega dela.

32 Sodišče prve stopnje zato meni, da v skladu z zgoraj navedeno sodno prakso upokojitve tožeče stranke na podlagi člena 78 Kadrovskih predpisov

vpliva na njen interes za doseg razglasitve ničnosti izpodbijanega KOP, saj je bila njena kariera v instituciji načeloma dokončno prekinjena.

- 33 Argument tožeče stranke v zvezi z morebitno ponovno zaposlitvijo na podlagi člena 14 Priloge VIII h Kadrovskim predpisom ne vpliva na to stališče. Treba je namreč opozoriti, da mora tožeča stranka upravičiti obstoječ in dejanski interes za razglasitev ničnosti izpodbijanega akta ter da mora – če interes, na kateri se sklicuje, zadeva prihodnji pravni položaj – dokazati, da je bil ta položaj že oškodovan. Vendar pa je treba ugotoviti, da je ponovna zaposlitev tožeče stranke v službi Komisije samo možnost, katere uresničitev v tem trenutku ni gotova. Tako gre samo za hipotetičen interes, ki torej ne zadostuje za ugotovitev, da bi, če izpodbijani KOP ne bi bil razglašen za ničen, to vplivalo na pravni položaj tožeče stranke.^[15]

- 34 Drugič, glede dejstva, da je bila upokojitev tožeče stranke obvezna in je nastopila po vložitvi te tožbe, je treba najprej

poudariti, da je Sodišče prve stopnje že imelo priložnosti za odločanje, da uradnik, ki je prenehal delo na podlagi odpusta zaradi nesposobnosti ali odstranitve z delovnega mesta, ki je postala dokončna na podlagi pravnega postopka, nima interesa za razglasitev ničnosti svojega ocenjevalnega poročila.^[16] Iz sodne prakse tako izhaja, da vprašanje, ali je prenehanje dela prostovoljno ali ne, ni pomembno za presojo o obstoju pravnega interesa. V zvezi s časom upokojitve glede na datum vložitve tožbe je treba poudariti tudi, da iz sodne prakse, navedene v točki 27, izhaja, da če izguba pravnega interesa nastopi po vložitvi tožbe, to Sodišču prve stopnje ne more preprečiti ugotovitve, da o tožbi ni več treba odločati.^[17]

- 35 Ob upoštevanju zgoraj navedenega je treba ugotoviti, da naj sprememba izpodbijanega KOP, ki jo želi tožeča stranka,

15 – Glej v tem smislu sodbo Sodišča z dne 21. januarja 1987 v zadevi Strohili proti Računskemu sodišču (204/85, Recueil, str. 389, točka 11).

16 – Zgoraj navedeni sklep N proti Komisiji, točka 27, in sodba Sodišča prve stopnje z dne 21. februarja 2006 v zadevi V proti Komisiji (T-200/03 in T-313/03, ZOdl. JU, str. II-A-2-57, točka 184).

17 – Sodba Sodišča prve stopnje z dne 13. decembra 1990 v zadevi Moritz proti Komisiji (T-20/89, Recueil, str. II-769, točka 16) ter zgoraj navedeni sodbi Dionyssopoulou proti Svetu, točka 18, in Rounis proti Komisiji, točka 21.

načeloma ne bi vplivala na njeno kariero, ki se je končala 28. februarja 2005. Torej mora tožeča stranka dokazati obstoj posebne okoliščine, ki upravičuje ohranitev osebnega in dejanskega pravnega interesa za razglasitev ničnosti.¹⁸

škodi ne izpodbijani sklep ne izpodbijani KOP. Iz tega sledi, da je treba sklepati – pri čemer v tej fazi ni treba odločiti o upoštevnosti argumenta tožeče stranke, ki bi ga ta navedla v podporo morebitni tožbi, če bi jo Komisija ponovno zaposlila –, da pravica tožeče stranke do učinkovitega sodnega varstva ne more pomeniti tudi pravice, da doseže odločanje Sodišča prve stopnje o predlogu za razglasitev ničnosti.

36 Treba je poudariti, da tožeča stranka z izpodbijanjem dokončnosti prenehanja dela ne navaja nobene posebne okoliščine v smislu zgoraj navedenega sklepa N proti Komisiji. Po drugi strani tožeča stranka trdi, da bi bilo treba priznati njen interes za razglasitev ničnosti izpodbijanega KOP za zagotovitev spoštovanja njegove pravice do učinkovitega sodnega varstva.

38 Iz vseh zgornjih ugotovitev izhaja, da tožeča stranka ni zagotovila dokaza o obstoječem in dejanskem pravnem interesu. Torej o predlogu za razglasitev ničnosti zadevnega KOP ni več treba odločati.

37 V zvezi s tem zadostuje poudarek, da pravica do učinkovitega sodnega varstva vsebuje le pravico, da se sodišču predložijo tisti akti institucij Skupnosti, ki vplivajo na interes tožeča stranka in ji škodijo.^[19] Vendar je treba v tem primeru ugotoviti, da zaradi upokojitve v tem trenutku in dokler ne bi bila ponovno zaposlena, tožeča stranka ne

39 Glede predloga, naj Sodišče prve stopnje razsodi o nezakonnosti SDI 43 in prehodnega priročnika ali trenutno veljavnih določb, je treba opozoriti, kot je navedla tožeča stranka, da je ta predlog ugovor nezakonnosti, dan v okviru predloga za razglasitev ničnosti. Zato o tem ni treba odločati.“

18 – Zgoraj navedeni sklep N proti Komisiji, točki 26 in 27.

19 – Glej v tem smislu sklep Sodišča z dne 1. oktobra 2004 v zadevi Pérez Escobar proti Komisiji (C-379/03 P, točki 41 in 42) in sklep Sodišča prve stopnje z dne 2. junija 2003 v zadevi Forum 187 proti Komisiji (T-276/02, Recueil, str. II-2075, točka 50).

B – *Predlog za odškodnino*

37. Sodišče prve stopnje je zavrglo odškodninsko tožbo kot nedopustno zaradi naslednjih razlogov:

„42 Treba je opozoriti, da morata biti v skladu s členom 21 Statuta Sodišča, ki se uporablja za postopek pred Sodiščem prve stopnje na podlagi člena 53, prvi pododstavek, tega statuta, in členom 44(1)(c) Poslovnika Sodišča prve stopnje v vsaki tožbi navedena predmet postopka in kratek povzetek tožbenih razlogov. Za izpolnitev teh zahtev mora tožba za nadomestilo škode, ki naj bi jo povzročila institucija Skupnosti, vsebovati elemente, s katerimi je mogoče opredeliti ravnanje, ki ga tožeča stranka očita instituciji, razloge, zaradi katerih tožeča stranka meni, da obstaja vzročna zveza med tem ravnanjem in škodo, ki jo je domnevno utrpela, ter naravo in obsegom te škode. Po drugi strani predlog, katerega namen je pridobiti kakršno koli odškodnino, ne vsebuje zahtevane natančnosti in ga je treba zato obravnavati kot nedopustnega^[20].

43 V tem primeru tožeča stranka zahteva samo odškodnino za nadomestilo škode, povzročene njeni karieri, zdravju in blagostanju, brez višine zneska in dovolj natančne navedbe elementov, ki bi omogočali opredelitev obsega škode. Njena tožba v resnici ne vsebuje drugih podrobnosti v zvezi s tem, razen dejstva, da ‚je očitna napaka pri presoji in zloraba pooblastil potrjevalca močno škodovala prihodnosti kariere tožeče stranke‘ ter da ‚je to škodovalo njenemu duševnemu stanju in zdravju in dodatno ogrozilo prihodnost njene kariere‘.

44 Čeprav je Sodišče prve stopnje že priznalo, da v posebnih okoliščinah v tožbi ni nujno navesti natančnega obsega škode in višine zneska zahtevanega nadomestila^[21], je treba opozoriti, da v tem primeru tožeča stranka ni ne dokazala ne navedla, da take okoliščine obstajajo^[22].

20 – Sodba Sodišča z dne 2. decembra 1971 v zadevi Zuckerfabrik Schöppenstedt proti Svetu (5/71, Recueil, str. 975, točka 9) ter sklepa Sodišča prve stopnje z dne 1. julija 1994 v zadevi Osório proti Komisiji (T-505/93, RecFP, str. I-A-179 in II-581, točka 33) in z dne 15. februarja 1995 v zadevi Moat proti Komisiji (T-112/94, RecFP, str. I-A-37 in II-135, točka 32).

21 – Sodbi Sodišča prve stopnje z dne 10. julija 1990 v zadevi Automec proti Komisiji (T-64/89, Recueil, str. II-367, točke od 75 do 77) in z dne 20. septembra 1990 v zadevi Hanning proti Parlamentu (T-37/89, Recueil, str. II-463, točka 82).

22 – Glej v tem smislu zgoraj navedena sklepa Osório proti Komisiji, točka 35, in Moat proti Komisiji, točka 37.

45 V zvezi z nepremoženjsko škodo je treba še poudariti, da tožeča stranka ni podala nobene ocene te škode, poleg tega pa Sodišču prve stopnje ni omogočila presoje njenega obsega in narave. Kadar se zahteva nadomestilo nepremoženjske škode, naj gre za simbolično zahtevo ali namen pridobiti dejansko odškodnino, mora tožeča stranka natančno opisati naravo zatrjevane nepremoženjske škode v zvezi z očitanim ravnanjem Komisije in, čeprav približno, ovrednotiti to škodo v celoti²³.”

V – Pritožba

39. Pritožnik je z vlogo z dne 6. aprila 2007, ki jo je sodno tajništvo prejelo istega dne, vložil pritožbo zoper izpodbijano sodbo. Komisija je predložila svoj odgovor na pritožbo 12. junija 2007. Pritožnik ni zahteval možnosti predložitve replike in stranki nista zahtevali obravnave.

40. Pritožnik predlaga Sodišču, naj:

C – Predlog za ukrepe procesnega vodstva, ki jih je zahteval pritožnik

38. Sodišče prve stopnje je iz zgornjih razlogov sklepalo, da pritožnikov predlog, naj Komisija predloži dokument, ki vsebuje zapisnik o srečanjih POO, dva najboljše in dva najslabše ocenjena KOP o uradnikih v njegovi enoti v obdobju 2001/2002 ter dokument z uradnimi količinskimi normami prevajalskih enot za navedeno obdobje, za rešitev spora ni pomemben.

„i) [izpodbijano sodbo] razveljavi in odloči o vsebini zadeve [...];

ii) potrdi pritožnikov interes glede njegovega kariernega ocenjevalnega poročila, neodvisno od interesa uprave v zvezi s tem;

23 – Zgoraj navedeni sklep Moat proti Komisiji, točka 38, in sodba Sodišča prve stopnje z dne 29. januarja 1998 v zadevi Affatato proti Komisiji (T-157/96, RecFP, str. I-A-41 in II-97, točka 38).

- iii) prizna, da je invalidnost po definiciji spremenljivo stanje ter da jo kot tako šteje in obravnava zdravstvena služba Komisije [...];

A – *Pravni interes za postopek zoper KOP*

- iv) prizna pritožniku pravico do sodnega varstva glede njegovega KOP;

42. Pritožnik trdi, da izpodbijana sodba pravno ni pravilna v delih, kjer je Sodišče prve stopnje ugotovilo, prvič, da ima ocenjeni uradnik interes za KOP samo, če ima pred seboj še kariero, drugič, da popolna trajna invalidnost pomeni dokončno prenehanje dela, in tretjič, da s pravico do učinkovitega sodnega varstva ni podeljena pravica do tožbe zoper sporni sklep.

- v) ugotovi njegovemu predlogu za odškodnino in mu dodeli nadomestilo v višini 1,5 milijona EUR;

- vi) nasprotni stranki naloži plačilo stroškov.“

41. Komisija predlaga, naj se pritožba zavrne in pritožniku naloži plačilo vseh stroškov.

43. Komisija trdi, da pritožnikovi očitki glede izpodbijane sodbe niso utemeljeni. Po njenem mnenju je Sodišče prve stopnje upravičeno presodilo, da se sodna praksa, na podlagi katere uradnik po končanju kariere nima več interesa za izpodbijanje ocenjevalnega poročila, za KOP uporablja, da iz členov 53 in 78 Kadrovskih predpisov izhaja, da popolna trajna invalidnost pomeni samodejno upoko-jitev zadevne osebe, ter da pravica do učinkovitega sodnega varstva zadevni osebi omogoča izpodbijanje samo tistih aktov, ki ji škodujejo. Komisija glede zadnjega stališča dodaja, da Sodišče ni izključilo možnosti, da pritožnik

pozneje spet pridobi interes za izpodbijanje spornega sklepa, če se ponovno zaposli, in da je bila pravica do učinkovitega sodnega varstva spoštovana, saj je bila izpodbijana sodba izrečena šele, potem ko je imel pritožnik možnost pojasniti svoje stališče v polnem postopku.

44. V zvezi s trditvami, ki jih navajata stranki v okviru te pritožbe, se torej postavljata dve vprašanji. Prvo vprašanje zadeva utemeljenost sodne prakse, po kateri uradnik nima več interesa za izpodbijanje ocenjevalnega poročila, kot je KOP, ko je prenehal delo v službi institucije, ki je pripravila to poročilo. Drugo vprašanje se glasi, ali se ta sodna praksa, ob domnevi, da je utemeljena, uporablja za uradnika, ki ga prizadene popolna trajna invalidnost.

45. Glede prvega vprašanja izpodbijana sodba temelji na sodni praksi Sodišča prve stopnje, na podlagi katere uradnik po dokončnem prenehanju dela nima več interesa za izpodbijanje ocenjevalnega poročila, razen če dokaže obstoj posebne okoliščine, ki upravičuje osebni in dejanski interes za razglasitev ničnosti.²⁴ V skladu s to sodno prakso samo želja uradnika, da bi razpolagal s poročilom, ki

izraža resnično stanje, za osebno zadoščenje in če bi ga potreboval pri iskanju nove zaposlitve, ne izraža obstoja pravnega interesa.²⁵

46. Z navedeno sodno prakso se ne strinjam, zato se prav tako ne strinjam z izpodbijano sodbo v tem pogledu, da se z njo določajo pravice uradnika glede vsebine njegovega ocenjevalnega poročila izključno na podlagi uporabnosti tega poročila za institucijo, ki ga je pripravila.

47. Gotovo je, da je ocenjevalno poročilo, kot je KOP, ocena sposobnosti, učinkovitosti in obnašanja uradnika, kot je navedeno v členu 43 Kadrovskih predpisov. Torej gre za presojo vrednosti, izvedeno v rednih časovnih presledkih, o tem, kako je ocenjeni uradnik opravil naloge, ki so mu bile zaupane.

48. Res je, da je namen takega dokumenta omogočiti nadrejenim osebam primerjanje uspešnosti kandidatov za morebitno napredovanje ali premestitev in sprejemanje odlo-

²⁴ – Zgoraj navedeni sklep N proti Komisiji, točka 26, in sklep Sodišča prve stopnje z dne 28. junija 2005 v zadevi Ross proti Komisiji (T-147/04, ZOdl. JU, str. I-A-171 in II-771, točka 27).

²⁵ – Zgoraj navedena sklepa N proti Komisiji, točka 30, in Ross proti Komisiji, točki 29 in 30.

čitev o poteku kariere ocenjenega uradnika. Vendar pa ne verjamem, da je mogoče iz te funkcije ocenjevalnega poročila sklepati, da lahko to poročilo uradniku škodi samo, če ta nadaljuje kariero v instituciji, ki je pripravila poročilo.

presoja osebnih odlik, ki jih je ocenjena oseba prikazala v svojem poklicnem življenju.

49. Po eni strani, ker je ocenjevalno poročilo vrednotna ocena o tem, kako je uradnik opravil svoje naloge, to poročilo vpliva tudi na osebno pravico vsakega uradnika do tega, da dobi pravično in ustrezno oceno.

51. V tem pogledu ocenjevalnega poročila ni mogoče obravnavati le z vidika institucije, za katero je to le dokument, ki ga je treba arhivirati, ker ni več pomemben od dneva, ko je uradnik prenehal delo v njeni službi. Uradnik ima po mojem mnenju osebno pravico doseči, da se to, kako je opravljal svoje naloge, pravilno opiše, ker so te naloge pomemben del njegovega obstoja, ocenjevalno poročilo pa je zapisnik tega.

50. Po mojem mnenju bi bilo treba to pravico priznati, ker je oseba kljub statusu, ki ga ima v družbi kot človeško bitje, opredeljena tudi s tem, kar ustvari ali doseže. V tem pogledu zavzema delo odločilno mesto v življenju vsakega posameznika. Uradnik je upravičen, da zahteva pravično in ustrezno oceno svojega dela, ker je ta ocena zapisnik in spomin tega, kar je dosegel. Ta analiza po mojem mnenju velja toliko bolj, ker ocena tega, kako je oseba opravila svoje dolžnosti, ni le opis nalog, izvedenih v zadevnem obdobju, temveč tudi

52. Po drugi strani želi uradnik zakonito uporabiti to ocenjevalno poročilo v okviru iskanja prihodnje zaposlitve. Dejstvo, da gre za notranji dokument, ne more biti ovira za to uporabo. Tak dokument je lahko, ker opisuje naloge, ki jih je opravil ocenjeni uradnik, in to, kako je opravil svoje naloge, zelo pomemben del življenjepisa, ki prikazuje pridobljene izkušnje in poklicne kakovosti. Poleg tega je splošno znano, da so uradniki Skupnosti redno ocenjevani, tako da lahko uradnika med iskanjem nove zaposlitve morebitni delodajalec pozove, naj predloži svoja ocenjevalna poročila.

53. Zaradi teh dveh razlogov menim, da sodna praksa, po kateri ocenjevalno poročilo, kot je KOP, načeloma vpliva na interes ocenjevane osebe samo, če ima ta oseba pred seboj še kariero, to je do dokončnega prenehanja svojega dela, ni pravilna. Ta nepravilna uporaba prava bi po mojem mnenju morala zadostovati za utemeljitev razveljavitve izpodbijane sodbe glede tega, da ni več treba odločati o ničnostni tožbi.

54. V zvezi z drugim vprašanjem po mojem mnenju tudi ob domnevi, da je ta sodna praksa utemeljena, na njeni podlagi Sodišče prve stopnje ne bi smelo razsoditi, da uradnik, ki ga je prizadela popolna trajna invalidnost, samo zaradi tega nima pravnega interesa za postopek zoper svoje ocenjevalno poročilo.

55. Čeprav se uradnik, ki ga doleti tak položaj, samodejno upokoji, kot je predvideno v členih 53 in 78 Kadrovskih predpisov, gre za spremenljivo stanje, kot je opisano v členih od 13 do 16 Priloge VIII k tem predpisom. V teh členih je izrecno določeno, da je dejavnost uradnika v službi njegove institucije samo prekinjena in da je ta prekinitev pogojena s trajanjem invalidskega stanja, ki se lahko preverja v rednih časovnih presledkih.

56. Položaj uradnika, ki je popolni trajni invalid, se torej razlikuje od položaja uradnika, ki je dosegel upokojitveno starost, odstopil ali bil odpuščen, ker lahko pozneje spet začne delati v instituciji.

57. Uporaba sodne prakse o neobstoju interesa za izpodbijanje ocenjevalnega poročila ob dokončnem prenehanju dela v službi institucije za takega uradnika se torej lahko zdi nezaslišana, ker to stališče vsebuje trditev, da možnost ponovne zaposlitve in posledično zdravstvenega okrevanja ni vredna upoštevanja. Z drugimi besedami, s tem stališčem se uradniku sporoča, da je že odstranjen s seznama osebja in da uprava predvideva, da nima možnosti za okrevanje.

58. V zvezi s tem je treba poudariti, da je Sodišče prve stopnje v izpodbijani sodbi sklepalo o neobstoju pritožnikovega pravnega interesa izključno na podlagi ugotovitve glede njegove popolne trajne invalidnosti, ne da bi nadaljevalo analizo in preučilo, ali je glede na dejansko stanje zadevne osebe mogoča ponovna zaposlitev. Izpodbijana sodba je dodatni korak v smeri omejevalnega pristopa do pojma pravnega interesa glede na pristop, sprejet v primerljivih okoliščinah, na primer v zgoraj navedenem sklepu Ross proti Komisiji.

59. Tako je v tem sklepu Sodišče prve stopnje v odgovor na trditev B. Rossa, s katero je ta izpodbijal dokončnost svojega prenehanja dela zaradi popolne trajne invalidnosti, ugotovilo, da B. Ross ni navedel nobene trditve, ki bi dopuščala mišljenje, da je ponovna zaposlitev mogoča. Prav tako se je oprlo na dejstvo, da je invalidska komisija ob upoštevanju trajnega značaja bolezni zadevne osebe ocenila, da zdravniški pregledi za preverjanje niso potrebni.²⁶

priznanje obstoječega in dejanskega pravnega interesa.

60. Če bi Sodišče prve stopnje v tej zadevi preučilo pritožnikovo dejansko stanje, kot je to storilo v zgoraj navedenem sklepu Ross proti Komisiji, bi bila tožba lahko razglašena za dopustno, ker je bil pritožnik rojen 4. februarja 1955 in ker iz elementov spisa izhaja, da je invalidska komisija v sklepu z dne 7. februarja 2005 ocenila, da je treba njegovo stanje preveriti čez dve leti. Ista komisija je leta 2007 odločila, da pritožnikov status invalida podaljša samo za eno leto.

62. V dokaz se sklicujem na sodno prakso v zvezi s tožbami zoper odločitve, s katerimi se določajo pravice do pokojnine uradnikov institucij v prihodnosti. Na podlagi te sodne prakse ima uradnik pravico do izpodbijanja take odločitve, čeprav njegova upokožitev in posledično koriščenje teh pravic med tožbo nista gotova in sta hipotetična.²⁷

63. Sodišče je presodilo, da je v takem primeru dopustna tožba uradnika zoper odločitev, ki zadeva njegovo finančno stanje v prihodnosti, ker ima ta uradnik legitimen, obstoječ in dejanski interes za to, da Sodišče takoj odloči o negotovem dejavniku njegovega upravnega položaja.²⁸ Po mnenju Sodišča nedopustnost take tožbe zadevnemu uradniku ne bi dopuščala uveljavljanja njegovih pravic, dokler se ne bi upokojil, in bi ga puščala v stanju negotovosti glede njegovega finančnega stanja, tako da ne bi mogel takoj narediti primernih osebnih načrtov za svojo prihodnost.²⁹

61. Poleg tega hipotetični značaj ponovne zaposlitve ni nepremostljiva sodna ovira za

27 – Sodbi z dne 1. februarja 1979 v zadevi Deshormes proti Komisiji (17/78, Recueil, str. 189, točke od 10 do 12) in z dne 31. maja 1988 v zadevi Rousseau proti Računskemu sodišču (167/86, Recueil, str. 2705, točka 7).

28 – *Idem*.

29 – Zgoraj navedena sodba Deshormes proti Komisiji, točka 11.

26 – Zgoraj navedeni sklep Ross proti Komisiji, točki 31 in 32.

64. Zgornjo sodno prakso je mogoče prenesti na to zadevo. Lahko se prizna, da ima uradnik, ki ga je prizadela popolna trajna invalidnost, obstoječ in dejanski interes za to, da sodišče Skupnosti preveri ocenjevalno poročilo, ki je lahko odločilno za nadaljevanje njegove kariere, in mu omogoči, da se po potrebi usmeri na drugo področje.

65. Ta prenos se mi zdi upravičen tudi glede na dejstvo, da v nasprotnem primeru uradnik, ki ga je prizadela popolna trajna invalidnost, kot v pritožnikovem primeru, ne bi mogel izpodbijati svojega ocenjevalnega poročila pod zadovoljivimi pogoji.

66. Kot je navedla Komisija v odgovoru na pisno vprašanje Sodišča prve stopnje, je mogoče pritožnikovo ponovno zaposlitev razlagati kot „novo pomembno dejstvo“ v smislu sodne prakse, po kateri pojav takega dejstva uradniku omogoča, da od uprave zahteva ponoven pregled akta, ki je postal dokončen.³⁰ Pritožnik bi tako lahko, če bi se ponovno zaposlil v službi Komisije, od uprave

zahteval, naj ponovno pregleda sporno ocenjevalno poročilo, in po potrebi izpodbijal zavrnitev te zahteve pred sodiščem Skupnosti.

67. Vendar pa pregled vsebine tega ocenjevalnega poročila, ki bi lahko sledil v okviru te tožbe, po potrebi več let pozneje, zagotovo ne bi zagotavljal enakih jamstev, kot če bi bilo pritožniku dovoljeno izpodbijati navedeno poročilo, ko mu je bilo posredovano. Obstaja gotovo tveganje – če bi sodišče Skupnosti moralo odločati o ocenjevalnem poročilu več let po tem, ko je bilo to pripravljeno –, da dokazi, ki bi se lahko izkazali kot nujni za rešitev spora, ne bi bili več na voljo.³¹

68. Glede na vse zgornje ugotovitve po mojem mnenju Sodišče prve stopnje s sklepanjem, da pritožnik nima pravnega interesa za postopek zoper sporni sklep izključno na podlagi dejstva, da ga je prizadela popolna trajna invalidnost, ni pravilno uporabilo prava, to pa utemeljuje razveljavitev izpodbijanje sodb.

30 – Sodba z dne 15. maja 1985 v zadevi Esly proti Komisiji (127/84, Recueil, str. 1437, točki 10 in 12) in sklep Sodišča prve stopnje z dne 25. marca 1998 v zadevi Koopman proti Komisiji (T-202/97, RecFP, str. I-A-163 in II-511, točka 23).

31 – Tako je v tej zadevi Sodišče prve stopnje pozvalo Komisijo, naj predloži uradne dokumente, ki vsebujejo navedbe števila uradnikov razreda LA 5 v enoti EN.3 v ocenjevalnem obdobju in rezultatov ocenjevanja uradnikov v pritožnikovi enoti, razvrščenih v rubrike.

B – *Predlog za odškodnino*

69. Pritožnik Sodišču prve stopnje očita, da je zavrglo njegov predlog za odškodnino, ker ni natančno opisal narave in obsega škode, medtem ko ta predlog in vsebina zadeve tvorita dve ločeni vprašanji.

70. Ta ločitev je po pritožnikovem mnenju nujna, ker se je, odkar se je julija 2003 pritožil zoper svoje KOP, njegov položaj nenehno spreminjal. Tako se julija 2003 odbor za napredovanja za tisto leto še ni sestel, tako da pritožnik še ni vedel, ali bo napredoval ali ne. Enako julija 2004, ko je vložil tožbo, še ni bil spoznan za invalida. Nazadnje, med sestavljanjem pritožbe ni vedel, ali in kdaj se bo lahko ponovno zaposlil na svojem delovnem mestu.

71. Iz tega po pritožnikovem mnenju sledi, da bi zaradi posebnih okoliščin zadeve morale Sodišče prve stopnje obravnavati predlog za odškodnino šele po odločanju o vsebini, tako da bi morala biti do izreka te odločitve izpodbijana sodba razveljavljena v delu, v katerem je ta predlog zavržen.

72. Pritožnik navaja tudi, da bi bil – če bi Sodišče razglasilo njegovo pritožbo za dopustno in če bi ugotovilo, da mu je bila v okviru obravnave vsebine zadeve storjena velika krivica, kar zadeva vsebino njegovega

ocenjevalnega poročila in potek postopka, ter da je bila povzročena nepopravljiva škoda za njegovo kariero –, upravičen do vsote 1,5 milijona EUR.

73. Komisija trdi, da pritožnik ne navaja, v čem razlogi, zaradi katerih je Sodišče prve stopnje zavrglo njegov predlog kot nedopusten, niso pravilni. Iz tega sklepa, da pritožba v tem pogledu ni dopustna ali očitno ni utemeljena.

74. Strinjam se s stališčem Komisije. Pritožnikovi očitki zoper izpodbijano sodbo glede predloga za odškodnino ne dokazujejo, da Sodišče prve stopnje ni pravilno uporabilo prava ali da je narobe razlagalo ta predlog.

75. Sodišče prve stopnje je upravičeno opozorilo na pravilo, v skladu s katerim mora tožba za nadomestilo škode, pripisane instituciji Skupnosti, vsebovati opis škodnega dogodka, škode, ki je bila s tem dogodkom povzročena pritožniku, ter vzročne zveze med

navedenim dogodkom in škodo. Pravilno je ugotovilo, da pritožnik ni upošteval te zahteve, ker je v predlogu navedel samo, da „je očitna napaka pri presoji in zloraba pooblastil potrjevalca močno škodovala prihodnosti pritožnikove kariere“ ter da „je to škodovalo njegovemu duševnemu stanju in zdravju ter dodatno ogrozilo prihodnost njegove kariere“.

člena 113 Poslovnika Sodišča, ki ga je treba razglasiti za nedopustnega.

C – Posledice razveljavitve izpodbijane sodbe

76. Sodišče prve stopnje je tudi poudarilo, da pritožnik ni navedel nobenega razloga, zakaj ni mogel opisati natančnega obsega škode in je ovrednotiti.

79. Sodišču predlagam, naj odloči o predlogu za razglasitev ničnosti spornega sklepa v skladu s členom 61 Statuta Sodišča, na podlagi katerega lahko Sodišče, če je pritožba utemeljena, samo dokončno odloči o zadevi, če stanje postopka to dovoljuje.

77. Kot trdi Komisija, so pritožnikova pojasnila glede tega v okviru te pritožbe novi elementi, ki ne dokazujejo nepravilne uporabe prava v izpodbijani sodbi. Pritožnikova pritožba glede izpodbijanja zavrženja njegovega predloga za odškodnino v izpodbijani sodbi zato po mojem mnenju ni utemeljena.

80. Pritožnik predlaga, naj se kot ničen razglasi sporni sklep, s katerim je bila zavrnjena njegova pritožba zoper odločitve z dne 28. aprila 2003, s katero je bilo potrjeno njegovo KOP za obdobje od 1. julija 2001 do 31. decembra 2002.

78. Poleg tega je predlog za vsoto 1,5 milijona EUR odškodnine, če bi Sodišče obravnavalo vsebino spora, nov predlog v smislu

81. V podporo tej tožbi se pritožnik sklicuje na tri tožbene razloge, med katerimi se prvi

nanaša na bistveno kršitev postopka in kršitev pravic do obrambe.

enake naloge kot pritožnik, ocenijo njegovo poročilo. Na drugi strani naj bi imelo mnenje POO veliko težo, tako da mora drugostopenjski ocenjevalec, če ne upošteva tega mnenja, svojo odločitev utemeljiti.

82. V okviru tega tožbenega razloga pritožnik navaja, da notranji pritožbeni postopek zoper njegovo KOP, določeno v SDI 43, vsebuje več kršitev. Zlasti trdi, da ni bila spoštovana druga faza tega postopka, sestavljena iz pregleda formalnih in vsebinskih zahtev, ki ga opravi POO.

85. Komisija trdi, da pritožnikov argument ne more temeljiti na dejstvu, da se je POO omejil na ugotovitev neopravljenega razgovora s potrjevalcem KOP, ker pritožnik ni obvestil POO, da je bil ta razgovor opravljen 25. marca 2003.

83. Pritožnik tako poudarja, da se je POO pri pregledu omejil na postopkovni vidik in zanemaril vsebino. Navaja, da je POO ugotovil, da uradni razgovor s potrjevalcem KOP ni bil opravljen, in zato predlagal, naj se ta razgovor opravi. Poudarja, da njegov spis po tem ni bil vrnjen POO, da bi tudi ta presodil, ali je bilo KOP pripravljen pravično, objektivno in v skladu z običajnimi ocenjevalnimi pravili.

86. Menim, da je pritožnikov argument utemeljen in da v spornem sklepu res obstaja kršitev bistvenega postopkovnega pravila. Moja analiza temelji na določbah SDI 43, v katerih je določen notranji pritožbeni postopek zoper KOP.

84. Pritožnik trdi, da je ta izpust velika nepravilnost v notranjem pritožbenem postopku. Po eni strani naj bi bil POO zaradi svoje sestave edini pritožbeni organ, v okviru katerega lahko člani osebja, ki opravljajo

87. V skladu s temi določbami KOP uradnika, kot je pritožnik, pripravita njegov vodja enote v vlogi ocenjevalca in njegov direktor v vlogi potrjevalca. To poročilo se pošlje ocenjenemu uradniku, ki ima pet delovnih dni časa, da sprejme in podpiše vsebino ali jo izpodbija.

Kadar ocenjeni uradnik ni zadovoljen s svojim KOP, o tem obvesti ocenjevalca in mu pove, da želi opraviti razgovor s potrjevalcem. Ta mora organizirati razgovor v petih delovnih dneh.

KOP. Učinki tega mnenja so določeni v členu 8(7) SDI 43 z naslednjimi besedami:

88. Na podlagi člena 7(5) SDI 43 po končanem razgovoru potrjevalec spremeni ali potrdi KOP in ga pošlje zadevni osebi. Če ta ni zadovoljna z odločitvijo potrjevalca, lahko od njega zahteva, naj zadevo predloži POO.

„Mnenje odbora za ocenjevanje, o katerem so obveščeni oseba na zadevnem delovnem mestu, ocenjevalec in potrjevalec, se pošlje drugostopenjskemu ocenjevalcu. V roku treh delovnih dni [...] ta potrdi ali spremeni poročilo, nato pa ga pošlje zadevni osebi. Kadar drugostopenjski ocenjevalec ne upošteva priporočil v mnenju POO, utemelji svojo odločitev [...]“

89. POO sestavljajo predsednik, ki je direktor, in štirje drugi člani, med katerimi sta dva predstavnika osebja, ki ju imenuje centralni odbor uslužbencev. V členu 8(5) SDI 43 je z naslednjimi besedami določena vloga POO:

„Čeprav odbor ne more prevzeti vloge ocenjevalcev pri ocenjevanju dela zadevne osebe, preveri, ali je bil KOP pripravljen pravično, objektivno in v skladu z običajnimi ocenjevalnimi pravili. Prav tako preveri, ali so bili pravilno upoštevani postopki (glede razgovora(-ov), rokov itd.) [...]“

91. Iz teh določb je torej mogoče izluščiti dve spoznanji, pomembni za rešitev tega spora. Po eni strani mora mnenje POO zadevati ne le upoštevanje postopkovnih pravil, temveč tudi objektivnost in pravičnost ocenjevalnega poročila. Na drugi strani je to mnenje razmeroma pomembno, ker mora drugostopenjski ocenjevalec utemeljiti svoje stališče, kadar to ni skladno z navedenim mnenjem.

90. POO mora tako izraziti svoje mnenje o teh vidikih v desetih delovnih dneh od datuma, na kateri mu je bil predloženo

92. Vendar je v tej zadevi jasno, da POO ni odločil o vsebini spornega ocenjevalnega poročila. POO je v svojem mnenju, ki je bilo

drugostopenjskemu ocenjevalcu posredovano 11. aprila 2003, ugotovil, da uradni razgovor s potrjevalcem, predviden v členu 7 SDI 43, če se ocenjeni uradnik morda ne strinja z vsebino svojega KOP, ni bil opravljen.

93. Dejstvo, da POO, ko je to ugotovil, ni preučil vsebine ocenjevalnega poročila, se mi zdi smiselno, saj je lahko na eni strani upravičeno domneval, da bo ta razgovor dejansko organiziran in da bo postopek s tem urejen, na drugi strani pa je imel potrjevalec po navedenemu razgovoru možnost, da spremeni sporno KOP. Z drugimi besedami, vsebina KOP za POO zaradi neopravljenega uradnega razgovora s potrjevalcem ni bila dokončna.

94. Zato po mojem mnenju drugostopenjski ocenjevalec v odločitvi z dne 28. aprila 2003 ni mogel odločiti o pritožnikovi notranji pritožbi, dokler POO ni izrazil svojega mnenja o vsebini spornega KOP.

95. Drugostopenjski ocenjevalec tega ni upošteval, saj je navedel, da je bil uradni razgovor s potrjevalcem opravljen 25. marca

2003 in nato 14. aprila 2003, to je „pred srečanjem POO 7. aprila 2003 in po njem“. Vendar zaradi te ugotovitve drugostopenjski ocenjevalec ne bi smel sprejeti odločitve. Če bi ugotovil, da je bil v nasprotju s tem, kar je POO navedel v svojem mnenju, uradni razgovor opravljen 25. marca 2003, bi moral pozvati POO, naj odloči o vsebini; če bi po drugi strani ugotovil, da je bil uradni razgovor opravljen 14. aprila 2003, kar bi bilo v skladu s priporočilom POO, bi prav tako moral pridobiti njegovo mnenje o vsebini ocenjevalnega poročila, ki ga je potrjevalec potrdil po tem razgovoru.

96. S presojo v odločbi z dne 28. aprila 2003 je drugostopenjski ocenjevalec pritožnikovo pravico do pritožbe pri POO obravnaval kot navadno formalnost. Vendar pa je ta pravica do pritožbe, kot poudarja pritožnik, pomembna, ker je POO edini organ v ocenjevalnem postopku, v katerem so predstavniki osebja, in ker mora drugostopenjski ocenjevalec upoštevati njegovo mnenje.

97. Ti elementi po mojem mnenju dokazujejo možnost, da so bile s to kršitvijo postopka resnično kršene pritožnikove pravice.

98. Komisija trdi, da se pritožnik ne more sklicevati na to nepravilnost, saj jo je povzročil sam, s tem ko ni obvestil POO, da je bil uradni razgovor s potrjevalcem opravljen 25. marca 2003.

101. Drugič, dejstvo, da je bil uradni razgovor opravljen 14. aprila 2003, to je po mnenju POO, v katerem je ta priporočil, naj se razgovor opravi, je v nasprotju s stališčem Komisije.

99. Zdi se mi, da te trditve ni mogoče sprejeti zaradi naslednjih razlogov. Prvič, v skladu z določbami člena 7(5) SDI 43 se zadevno ocenjevalno poročilo po uradnem razgovoru in ko je potrjeno ali spremenjeno, še enkrat pošlje zadevnemu uradniku. Dejstvo, da je bil razgovor opravljen, bi torej moralo biti dokazano z novim posredovanjem spornega ocenjevalnega poročila. Poleg tega se POO, kot je predvideno v členu 7(6) SDI 43, sestane, ko ocenjeni uradnik zahtevo za to sporoči potrjevalcu.

102. Ob upoštevanju zgornjih ugotovitev menim, da sporni sklep vsebuje kršitev postopkovnega pravila, ki je škodila pritožnikovemu interesu, in da ga je treba razglasiti za ničnega.

D – Stroški

100. Zato si je težko predstavljati, da je presoja POO v tej zadevi, v skladu s katero uradni razgovor s pritožnikom ni bil opravljen, izvirala izključno iz pritožnikovih izjav v njegovi zahtevi, s katero je vložil pritožbo pri POO.

103. Ker bi, če bi Sodišče upoštevalo moj predlog, pritožnik uspel v zvezi z dopustnostjo in utemeljenostjo predloga za razglasitev ničnosti spornega sklepa in ker sta ta vidika glavna elementa v tem postopku, predlagam Sodišču, naj v skladu s členom 122 Poslovnika vse stroške naloži Komisiji.

VI – Predlog

104. Ob upoštevanju zgornjih ugotovitev predlagam Sodišču, naj:

- razveljavi sodbo Sodišča prve stopnje Evropskih skupnosti z dne 7. februarja 2007 v zadevi Gordon proti Komisiji (T-175/04) glede navedbe v njej, da ni več treba odločati o predlogu za razglasitev ničnosti;
- zavrne kot očitno neutemeljeno pritožbo zoper to sodbo v delu, v katerem je bila odškodninska tožba zavržena kot nedopustna;
- razglasi ničnost sklepa Komisije z dne 11. decembra 2003, s katerim je bila zavrnjena pritožba zoper odločitev z dne 28. aprila 2003, s katero je bilo potrjeno pritožnikovo karierno ocenjevalno poročilo za obdobje od 1. julija 2001 do 31. decembra 2002;
- naloži Komisiji Evropskih skupnosti vse stroške.